

РЕШЕНИЕ

№ 16

гр. Мездра, общ. Мездра, обл. Враца, 13.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – МЕЗДРА, I-ВИ НАК. СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Анелия Димитрова

при участието на секретаря Е. М. Д.
като разгледа докладваното от Анелия Димитрова Административно наказателно дело № 20231450200371 по описа за 2023 година

ВЪЗ ОСНОВА НА ЗАКОНА И ДОКАЗАТЕЛСТВАТА:

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА Наказателно постановление № 23-0300-000502 от 19.10.2023 год. на Началник Група към ОД на МВР гр.В., РУ гр.М., упълномощен да издава Наказателни постановления със Заповед № 81213-1632/02.12.2021 год. на Министъра на вътрешните работи, с което на нарушителя **Р. К. П.** от гр.М., е наложено АДМИНИСТРАТИВНО НАКАЗАНИЕ - ГЛОБА в размер на **50 /ПЕТДЕСЕТ/ ЛЕВА** за нарушение на чл.98 ал.1 т.6 от ЗДвП като незаконосъобразно на основание чл.63 ал.2 т.1 вр. с чл. 58д т.1 от ЗАНН.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщението от страните пред ВрАС.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

МОТИВИ:

Р. К. П. от гр.М., е обжалвал в срок Наказателно постановление № 23-0300-000502 от 19.10.2023 год. на Началник Група към ОД на МВР гр.В., РУ гр.М.

Жалбоподателят редовно призован, се явява в предпоследното по ред съдебно заседание и прилага писмено становище. С последното се иска да бъде отменено изцяло атакуваното наказателно постановление. Акцентува се, че твърденията в обстоятелствената част на наказателното постановление, а именно че е спрял за престой с лекия си автомобил се опровергават от събраните по делото доказателства. Визира се, че престой по смисъла на чл. 93 от ЗДвП е спиране за ограничено време необходимо за качване и слизване на пътници или за извършване на товаро-разтоварни работи в присъствието на водача. Такива твърдения не се съдържат в показанията на свидетеля Д. Н. Отделно от това се поставя въпроса за евентуален конфликт на интереси на единствения свидетел в лицето на Д. Н., който може да удостоверява извършеното нарушение като този свидетел е в положение на старши по отношение на издалия атакуваното наказателно постановление. Визира се, че не е налице свързаност между фактическата обстановка описваща твърдяното нарушение и точна квалификация на норми, които наказващия орган приема за установени към тази фактология. Като алтернативност се моли прилагане на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН. Към писменото становище е приложено ксерокопие на свидетелство за управление на МПС касателно жалбоподателя.

Ответникът редовно призован, представител не е изпратил и не е ангажирал становище по делото.

Производството по делото е по реда на чл.59-63 от ЗАНН.

Жалбата е подадена в срок и е процесуално допустима и разгледана по същество се явява основателна. От приложената по делото разписка е видно, че жалбоподателят е получил препис от атакуваното НП на 31.10.2023 год. Жалбата е входирана в деловодството на ответника на 14.11.2023 год. Безспорно срокът, в който е имал право да депозира жалба нарушителя е спазен.

По делото са събрани гласни и писмени доказателства и

доказателствени средства, а именно: НП №23-0300- 000502/19.10.2023 год., АУАН №500/11.10.2023 год., Справка под рег. №300р-14440/12.10.2023 год., Възражение под вх. №300000-6439/28.09.2023 год., Глоба с фиш №2138164/28.09.2023год., Заповед №8121з-1632/02.12.2021 год. на Министъра на вътрешните работи, Справка за нарушител/водач и Справка от Кмета на общ. М. под вх. №440/30.01.2024г. ведно със скица извадка от цифровия модел на действащия план за регулация на гр. М. одобрен със Заповед №111/20.02.1989г. в зоната на кръстовището на ул. „Св. Св. К. и М.“ и ул. „Д. П.“.Съответно са разпитани свидетелите М. Н., Д. Г. и С. С. и тримата служители в РУ гр.М. като първият от тях е актосъставител, а останалите са свидетели при съставяне на акта. За разкриване на обективната истина по делото бяха допуснати в качеството на свидетели и лицата Н. М. и Д. Н., като първият от тях е съставил глоба с фиш на жалбоподателя, а втория изпълнява длъжността Началник на РУ М. и се явява свидетел, който е констатирал нарушението.

От събраните по делото доказателства се установява, че на 28.09.2023г. на жалбоподателя бил съставен фиш №2138164 от същата дата от свидетеля Н. М. работещ като младши автоконтрольор в РУ М., в който фиш било отразено, че жалбоподателят като водач на МПС – „Тойота Корола Версо“ с рег. № ВР СВ на 28.09.2023г. в 14:15 часа в гр. М., ул. „ Св. Св. К. и М.“ и ул. „Д. П.“ е извършил нарушение като спира за престой и паркиране на по-малко от 5 м. от кръстовище или на него. С това е прието, че жалбоподателят е нарушил разпоредбата на чл. 98 ал.1 т.6 от ЗДвП, поради което и на основание чл. 183 ал.4 т.8 от ЗДвП на последния било наложено административно наказание глоба в размер на 50 лв. Процесният фиш за извършеното нарушение на ЗДвП бил съставен в присъствието на жалбоподателя, който го подписал и още същия ден депозирал възражение до Началника на РУ М., в което изразил своето несъгласие с така издадения фиш. Във възражението било отразено, че не отговаря на обективната истина твърдението на съставилия процесния фиш, че е спрял на кръстовище за престой и паркиране на по-малко от 5 м. Отразено е, че действително в този момент жалбоподателят е преминавал в района на кръстовището на ул. „ Св. Св. К. и М.“ и ул. „Д. П.“ когато пред него по обозначена пешеходна пътека тип зебра е преминал пешеходец.Това е наложило внезапното спиране на жалбоподателя, за да осигури предимство на пешеходеца, като се подчертава,

че автомобилът му е изгаснал. Безспорно депозираното възражение на жалбоподателя е в 7-дневен срок от датата на съставяне на фиша преди същият да е влязъл в законна сила. В хода на проверката е анулиран фиш №2138164 от 28.09.2023г. като за това обстоятелство е запознат жалбоподателя срещу подпис положен в преписката на 11.10.2023г. След анулиране на фиша е съставен АУАН №500/11.10.2023г. от свидетеля М. Н. в присъствието на жалбоподателя и в присъствието на свидетелите Д. Г. и С. С. всички служители на РУ М. В акта било отразено, че на 28.09.2023г. около 14:15 часа в гр. М. на кръстовището на ул. „Св. Св. К. и М.“ и ул. „Д. П.“ жалбоподателят спира за престой с лек автомобил „Тойота Корола Версо“ с рег. № лична собственост на кръстовището и на по-малко от 5м. от него. Актосъставителят приел че жалбоподателя е нарушил Разпоредбата на чл. 98 ал. 1 от ЗДвП без да уточни, коя хипотеза от посочената разпоредба е нарушена, тъй като последната визира 8 точки. Актът бил подписан от всички свидетели по делото както и от жалбоподателя като същият отново саморъчно вписал в акта, че има възражения и ще обжалва процесния акт, защото отразеното в него не отговаря на истината. Препис от акта е връчен на жалбоподателя. Въз основа на така съставения акт е издадено атакуваното наказателно постановление като за първи път в него е уточнено, че жалбоподателя е нарушил разпоредбата на чл. 98 ал. 1 т. 6 от ЗДвП. Както бе отразено и в по-горните абзаци на основание чл. 183 ал.4 т.8 от ЗДвП на жалбоподателя е наложена глоба в размер на 50 лв. От събраните по делото гласни доказателства в лицето на разпитаните свидетели М. Н., Д. Г. и С. С. се установява, че нито един от тях не е свидетел при констатиране на процесното нарушение. От своя страна свидетелят М. Н., който е и актосъставител подчертава, че акта е съставен на жалбоподателя във връзка с това, че на 28.09.2023г. около 14:15 часа му е бил съставен фиш №2138164 от свидетеля Н. М. Във връзка с този съставен фиш жалбоподателя е депозирал възражение, че не е съгласен с фиша като желае той да се анулира и да му бъде съставен акт за да обжалва, респективно наказателно постановление. Прави впечатление, че за разлика от съставения фиш, в който е било отразено, че жалбоподателят спира за престой и паркиране на по-малко от 5м. от кръстовище или на него в акта като нарушение е отразено единствено и само, че спира за престой на кръстовището и на по-малко от 5 м. от него. Както бе подчертано свидетелят Н. не е присъствал на проверката за разлика

от свидетелите Г. и С., които обаче констатираат единствено и само, че са оказали съдействие на свидетеля Н. М. и на Началника на РУ М., свидетеля Д. Н. във връзка с установени от свидетеля Н. неправилно паркирани автомобили. И двамата свидетели Г. и С. ,всеки един от тях е съставил фиш на водачите, които са били паркирали неправилно като твърдят в показанията си, че свидетелят Н. М. е съставил фиш на жалбоподателя, който е бил спрял в зоната на кръстовището, но не могат да конкретизират къде точно се е намирал процесния автомобил, тъй като е имало много автомобили. Ето защо по почин на съдия-докладчика по делото и с оглед разкриване на обективната истина по делото бяха допуснати и разпитани в качеството на свидетели лицата Н. М. съставил процесния фиш на жалбоподателя и Д. Н. изпълняващ длъжността Началник на РУ М. Видно от показанията на свидетелят М. на 28.09.2023г. за времето от 07:00 до 19:00 часа е бил назначен в наряд автопатрул на територията на гр. М., когато около 14:15 часа дежурният го е изпратил в гр. М. на кръстовище на ул. „ Св. Св. К. и М.“ и ул. „Д. П.“ за констатиране нарушение относно паркирането им констатирали от свидетеля Д. Н. Свидателят М. уточнява, че при пристигане на място визуално е видял 4 бр. неправилно паркирани автомобили като свидетеля Н. е предал документите относно процесния автомобил управляван от жалбоподателя. Свидателят М. съставил на жалбоподателя, който се оказал и собственик на лекия автомобил фиш за престой на автомобиля. На практика свидетелят М. не разкрива никакви съществени детайли касателно обстоятелства при, които е констатирано претендираното нарушение. Ето защо единственият свидетел очевидец се явява Началника на РУ М. в лицето на свидетеля Д. Н., по чийто почин са съставени процесните фишове. В показанията си свидетелят Н. уточнява, че на 28.09.2023г. е бил назначен за Началник на РУ М. и в това си качество е пристигал пред съдебната палата, за да се представи на съответните административни ръководители на Районен съд гр. М. и РП В., ТО-М. Свидателят Н. уточнява, че пред сградата на съда се намира кръстовището на ул. „ Св. Св. К. и М.“ и ул. „Д. П.“ като твърди, че съгласно ЗДВП е забранено всякакъв вид МПС да спират и да паркират. В конкретика свидетелят Н. посочва, че е констатирал процесното МПС на жалбоподателя в момент, когато е спирал като твърди, че същото е спряло в района на кръстовището. Това е мотивирало свидетелят Н. да отиде до жалбоподателя , да вземе документите му и да извика униформени служители да вземат

отношение за процесните МПС-та спрели и паркирали неправилно в района на кръстовището. Свидетеля Н. конкретизира, че процесният автомобил обект на настоящето дело е бил спрял в района на кръстовището като водача е бил в автомобила си и същият автомобил е бил изгасен. Свидетелят не отрича, че жалбоподателя непосредствено е обяснил, че е спрял поради това, че е имало пешеходец, който е изчакал да премине на пешеходната пътека. Свидетелят Н. не може да конкретизира, нито да уточни констатира ли е такъв пешеходец, но прави предположение, че по принцип когато е в района на кръстовището, когато е пред пешеходната пътека, ако желае да премине автомобила той преминава с включен двигател. Смята, че жалбоподателят нарушил ЗДвП, тъй като двигателя е бил изгасен и според него по този начин се осъществява спиране или паркиране след изгасването на автомобила. Обект на коментар от страна на свидетеля Н. не е така направеното възражение от страна на жалбоподателя за това, че двигателя на лекия автомобил е бил изгаснал. За това, че улица ул. „Св. Св. К. и М.“ и ул. „Д. П.“ попадат в обхвата на кръстовището на посочените улици в гр. М. свидетелствува справка от Кмета на общ. М. ведно със скица – извадка от цифровия модел на действащия план за регулация на гр. М. одобрен със Заповед №111/20.02.1989г.

При тези данни от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

Процесните АУАН и Наказателно постановление са били издадени от компетентни органи. Компетентността на издаващия наказателното постановление Началник група в ОД на МВР В., РУ- М. се извежда от изричен акт на Министъра на вътрешните работи - Заповед № 81213-1632 от 02.12.2021 г., с която е определено кои лица имат правомощия да съставят АУАН по ЗДвП и да издават наказателно постановление по ЗДвП. Наказателното постановление е издадено от Началник група в РУ-М., а според т. 3. 9 от същата заповед сред определените да издават наказателно постановление по ЗДвП длъжностни лица са началниците на сектори/групи "Охранителна полиция" в РУ при ОДМВР. Според т. 2. 1 вр. т. 1.3.2 от цитираната Заповед № 81213-1632 от 02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи, да осъществяват контролна дейност по ЗДвП, да издават фишове за налагане на глоби и да съставят АУАН по ЗДвП имат право полицейски органи, заемащи длъжност "полицейски инспектор VI-IV степен"

с функционални задължения по контрол на пътното движение. Актосъставителят М. Н. в качеството си на полицейски инспектор е, определен да осъществява контролна дейност по Закона за движение по пътищата, да издават фишове за налагане на глоби и да съставят актове за установяване на административни нарушения по ЗДвП и КЗ /след проведено учебно занятие и изпит/, с което са му дадени функционални задължения по контрол на пътното движение.

Съдът, в контекста на правомощията си на съдебен контрол, след като провери изцяло и служебно законосъобразността на акта за установяване на административно нарушение и обжалваното наказателно постановление, намери че наказателното постановление е незаконосъобразно. Съдът намери, че при съставяне на АУАН и издаване на наказателно постановление са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, тъй като както в АУАН, така и в наказателното постановление, не се съдържа описание на всички признаци от състава на нарушението и на обстоятелствата по извършването му в нарушение съответно на чл. 42, ал. 1, т. 4 ЗАНН и на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН. Покриването на изискванията на тези разпоредби включва посочване на обективните признаци на нарушението, което в конкретния случай не е сторено. Както в АУАН, така и в наказателното постановление, първото визирано нарушение е описано по идентичен начин, като "спира за престой личното си МПС в зоната на кръстовище" и на по-малко от 5м. от него. В акта е отразено, че жалбоподателят е нарушил разпоредбата на чл. 98 ал. 1 от ЗДвП която разпоредба има 8 точки с конкретни нарушения. На практика жалбоподателя не може да наруши всичките хипотези, както неправилно е приел актосъставителят. За първи път в наказателното постановление се посочва, че жалбоподателят нарушил разпоредбата на чл. 98 ал.1 т.6 от ЗДвП. Посочената като нарушена разпоредба на чл. 98, ал. 1, т. 6 ЗДвП забранява престоят и паркирането на кръстовище и на по-малко от 5 метра от такова, т.е. посочената разпоредба визира две различни хипотези. Нито от посоченото в АУАН, нито от посоченото в наказателното постановление става ясно къде точно е бил спрял за престой управляваният от жалбоподателя лек автомобил - дали "в кръстовището" или "на разстояние по-малко от 5 метра от него". Двете понятия обаче са различни и едно лице би могло да паркира или "в зоната на кръстовището", т.е. "в самото кръстовище" или "на по-малко от 5 метра от

кръстовище". От записаното в АУАН и наказателното постановление, тъй като няма прецизност, не може да се установи дали е прието, че лицето е спряло за престой "в кръстовището" или "на по-малко от 5 метра от кръстовището" и ако се касае за втората хипотеза- на колко точно отстояние от кръстовището е бил спрял автомобилът. Липсва единство между фактическото описание на нарушението и посоченото като нарушено правило за поведение. Липсата на правилно описание на елементите от състава на нарушенията и на обстоятелствата по извършването им представлява съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като ограничава правото на защита на жалбоподателя и възможността му да разбере за какво конкретно нарушение е ангажирана административнонаказателната му отговорност. Непосочването на фактите и обстоятелствата във връзка с нарушението би довело до предположения относно това, какво наказващият орган е приел за нарушено, а в случая предположенията в репресивно производство по налагане на наказания, каквото е и настоящото, са недопустими.

Във връзка с направените от страна на жалбоподателя възражения, че същият е спрял управлявания от него автомобил, тъй като на обозначена пешеходна пътека тип зебра е преминавал пешеходец и с оглед приетото от административнонаказващия орган, че същият е спрял за престой следва да се отбележи следното: Легални дефиниции за понятията "престой" и "паркиране" се съдържат съответно в разпоредбите на чл. 93, ал. 1 и чл. 93, ал. 2 от ЗДвП. Така пътно превозно средство е в престой, когато е спряно за ограничено време, необходимо за качване и слизване на пътници или за извършване на товарно-разтоварни работи в присъствието на водача. Паркирано е пътно превозно средство, спряно извън обстоятелствата, които го характеризират като престояващо, както и извън обстоятелствата, свързани с необходимостта да спре, за да избегне конфликт с друг участник в движението или сблъскване с някакво препятствие, или в подчинение на правилата за движение. Следователно разграничителният критерий между поведението, което се квалифицира като паркиране и като престой, е в целта на преустановяването на движението. Присъствието на водача в превозното средство само по себе си не е достатъчно, за да се направи категоричен извод дали МПС е паркирано или престояващо. В този смисъл присъствието на водача в автомобила е съвместимо с квалификацията паркиране по смисъла на чл. 93,

ал. 2 от ЗДвП - като в тази насока е Решение № 1984 от 04.11.2020 г. по к. а. н. д. № 2343/2020г. на XXIII състав на Административен съд – П.; Решение № 678 от 06.04.2021 г. по к. а. н. д. № 332/2021 г. на XXVI състав на Административен съд – Пловдив. За да бъде превозното средство престояващо освен присъствие на водача, е необходимо то да е спряло за ограничено време, като нормалната продължителност на спирането е определена чрез посочване на причините, които са го предизвикали – качване и слизване на пътници или за извършване на товарно-разтоварни работи. Съдебната практика последователно е изяснила, че МПС е в престой, когато самото му спиране е, за да се качат или да слязат пътници, тоест пасажери, които присъстват на мястото и веднага пристъпват към тази дейност. Затова и в разпоредбата на чл. 93, ал. 1 от ЗДвП спирането на МПС е определено за ограничено време, а неговата продължителност е дефинирана като необходимото за качването и слизането на пътниците. Все в тази връзка, когато автомобилът спира с цел да се качат пътници, които обаче не присъстват на мястото, тоест първо трябва да бъде изчакано тяхното пристигане или завръщане, тази дейност вече не представлява престой, а прераства в паркиране (Решение № 7919 от 17.12.2014 г. по к. а. н. д. № 8332/2014 г. на Административен съд – С.). Това е така, защото обективно се наслагва допълнителна причина за спирането на превозното средство – изчакване на пристигането/завръщането на пътника, която не е обхваната от изчерпателния каталог по чл. 93, ал. 1 от ЗДвП. В конкретния случай се установява, че спирането е било с цел преминаване на пешеходец по обозначена пешеходна пътека тип зебра, както и изгасване двигателя на лекия автомобил. Така мотивиран, съдът приема, че установеното по делото поведение на жалбоподателя не се квалифицира от правна страна като спиране за престой, макар и да има съвпадащи елементи с престоя по смисъла на ЗДвП.

Отделно от това за пълнота на изложението следва да се посочи, че наказателното постановление е необосновано от фактическа страна. В АУАН изпълнителното Д.ие е описано по следния начин – "спира за престой на кръстовището м/у ул. „Св. Св. К. и М.“ и ул. „Д. П.“ и на по-малко от 5 м. от него ". От една страна не се посочва точното положение на автомобила спрямо пътното платно – на платното, на тротоара или частично на пътя и частично на тротоара. Последното е от значение предвид факта, че съгласно

чл. 98, ал. 1, т. 6 от ЗДвП е забранено паркирането на кръстовище и на по-малко от 5 метра от тях, по отношение паркирането на тротоар не е налице абсолютна забрана, а само в определени случаи. Съгласно чл. 94, ал. 3, изр. II-ро от ЗДвП паркиране в населено място върху тротоар се допуска за моторни превозни средства с допустима максимална маса до 2,5 тона само на определените от собствениците на пътя или администрацията места, успоредно на оста на пътя, ако откъм страната на сградите остава разстояние най-малко 2 метра за преминаване на пешеходци, като се забранява паркиране върху тротоар в случаите по чл. 98, ал. 2, т. 2 и т. 6 от ЗДвП, а именно на тротоар, непосредствено пред входовете на жилищни сгради и гаражи, когато това затруднява достъпа до тях, както и на прилежащите тротоари на детските заведения и училищата. В настоящия случай не се сочат никакви данни да е изпълнена някоя от хипотезите, в които е налице забрана за спиране за престой, ако процесният автомобил се е намирал на тротоара например.

От друга страна пък в наказателното постановление нарушението е описано като "спира за престой на кръстовище и на по-малко от 5м. от него". Текстът е напълно бланкетен и преповтаря единствено сочената като нарушена норма на чл. 98, ал. 1, т. 6 от ЗДвП, но без да се описват фактическите обстоятелства по извършването на нарушението. Например не става ясно дали нарушителят е спрял МПС за престой или за паркиране. Съгласно нормата на чл. 183, ал. 4, т. 8 от ЗДвП административното нарушение може да бъде осъществено с две изпълнителни Д.ия – неправилен престой и неправилно паркиране. В този смисъл не е описано точно изпълнителното Д.ие в наказателното постановление. По този начин е налице неяснота в обвинението за извършено административно нарушение, което препятства нарушителя да разбере в какво точно е обвинен – неправилно паркиране или неправилен престой още повече, че такова обвинение му е било предявено с издадения фиш.

Фактическото обвинение по обжалваното наказателно постановление не е едно, а са две – спира за престой на кръстовище и на разстояние по-малко от пет метра от него. Освен това е и непълно, видно от състава на чл. 183, ал.4, т.8 от ЗДвП, която норма изисква и паркирането да е неправилно т.е. въпреки законова забрана, която следва да е посочена в наказателното постановление. В настоящия случай от събраните по делото доказателства се

установява, че жалбоподателят е престоял, видно от показанията на свидетелят Н. на пешеходна пътека като такава норма не е вписана в акта и в наказателното постановление. Следва да се отбележи, че нормата на чл. 98, ал.1, т.5 предл. трето от Закона за движение по пътищата, предвижда забраняването паркирането на пешеходни пътеки и на разстояние по-малко от пет метра преди тях – като това посочване липсва в наказателното постановление на този факт. Наказание е наложено за спиране за престой на кръстовище при това без да е посочена нормата, според, която това е неправилно, а състава на чл. 183, ал.4, т.8 от ЗДвП изисква позоваване на правилата за поведение на водачите на МПС на кръстовища, съответно на правилата за паркиране и престой на такива места. Липсва единство и между фактите по АУАН и вписаното в наказателното постановление фактическо обвинение, а именно, че водача е спрял за престой на кръстовище по начин, който създава опасност за движението, защото не е оставил повече от пет метра разстояние от пешеходната пътека, но преди или след нея не е вписано. В жалбата си обаче, жалбоподателя посочва, че е спрял, за да премине преминаващ пешеходец на обозначена пешеходна пътека, след което двигателят на автомобила му е изгаснал. Как е измерено разстоянието до пешеходната пътека, а съответно и от кръстовището не е ясно, като в показанията си контролните органи не уточняват преди или след кръстовището, съобразно посоката на движение е спрял водача на автомобила. Не става ясно от АУАН и от наказателното постановление, както и от показанията им, пешеходната пътека къде се намира съобразно посоката на движение – преди или след кръстовището, най-малко за да се проверяват възраженията на наказаното лице, изложени в жалбата. Но дори и да бяха установени тези съставомерни факти, пороците в наказателното постановление не могат да бъдат отстранени във фазата на въззивното съдебно обжалване, и е следвало да бъдат констатирани непълното описание на нарушението, противоречието му с правната квалификация, както и противоречието между фактическото обвинение по АУАН и по НП.

Мотивиран от изложеното и на основание чл.63 ал.2 т.1 вр. с чл. 58д т.1 от ЗАНН, съдът **ОТМЕНИ** Наказателно постановление № 23-0300-000502 от 19.10.2023 г. на Началник Група към ОД на МВР гр.В., РУ гр.М.

От страните не са претендирани разноски и съдът не дължи произнасяне

по този въпрос.

По гореизложените съображения съдът постанови решението си.

Съдия при Районен съд – Мездра: _____